

Bölüm **b** I°

Sanki kolay bir şeymiş gibi, “Kendin ol yeter!” dedi annem. Oysa bu pek kolay değil. Hiç değil. Özellikle de on beş yaşındaysanız, öğle tatilinde hangi dili konuşmanız gerektiğini ya da fazladan not toplamak için yapacağınız bir sonraki ‘proje’de hangi ismi kullanmak zorunda kalacağınızı bilmiyorsanız hiç kolay değil. Takma adınız ‘Bukalemun’ ise, hiç ama hiç kolay değil.

Ajanlık okuluna gidiyorsanız hiç değil.

Tabi ki bunu okuduğunuza göre, muhtemelen en azından dördüncü seviyede yetkiniz vardır ve Özel Gallagher Genç Kızlar Akademisi hakkında her şeyi biliyorsunuzdur. Yani bu okulun aslında *ayrıcalıklı* kızların gittiği bir yatılı okul olmadığını ve muhteşem konağımıza ve bakımlı bahçemize rağmen bizim, züppe kızlar olmadığımızı biliyorsunuzdur. Biz ajanız. Ama ocak ayının bu gününde, annem bile... *müdirem* bile tüm yaşamınızı on dört yabancı dil öğrenmekle geçirdiğinizi ve dış görünüşünüzü tamamen değiştirmek için sadece tırnak makası ve ayakkabı cilası kullanmayı bildiğinizi unutmuş görünüyorsa kendiniz olmak

daha da zordur. Biz Gallagher Kızları, başkası olmakta çok daha ustayız. (Bunu kanıtlamak için sahte kimliklerimiz var.)

Annem kolunu omzuma attı ve fısıldayarak, “Her şey yolunda gidecek evlat,” dedi ve beni Pentagon Alışveriş Merkezi’ni dolduran kalabalığın arasına doğru yönlendirdi. Güvenlik kameralarının, her hareketimizi izliyor olmasına karşın annem, “Sorun değil. Kurallar böyle. Her şey normal,” diyordu.

Fakat dört yaşımdan beri, babamın Singapur görevinden eve dönüşünde getirdiği NSA Safir Serisi şifrelerini kırdığımdan beri, *normal* sıfatının benim için asla kullanılmayacağı çok açıktı.

Aslına bakılırsa normal kızlar ceplerinde Noel harçlıklarıyla alışveriş merkezlerine gitmeye can atarlardı. Normal kızlara kış tatillerinin son gününde Washington’a gitme görevi verilmezdi. Ve normal kızlar, anneleri raftan bir kot pantolon alıp satıcı kadına, “Affedersiniz, kızım bu kotu denemek istiyor,” dediği zaman nadiren heyecandan nefes nefese kalırlardı.

Satıcı kadın gizli bir ipucu yakalamak için gözlerimi aradığında kendimi hiç normal hissedemedim. “Milano’dan gelenleri denediniz mi?” diye sordu satıcı. “Avrupa modellerinin çok beğenildiğini duydum.”

Annem yanı başımda, kumaşa dokundu. “Evet, böyle bir kotum vardı, ama temizleyicide yıprandı.”

Bunun üzerine satıcı kadın dar bir koridoru işaret etti. Belli belirsiz gülümsüyordu. “Sanırım *yedi* no’lu soyunma kabini müsait.” Oradan uzaklaşırken geri döndü ve bana fısıltıyla, “İyi şanslar,” dedi.

Buna ihtiyacım olduğuna emindim.

Dar koridorda annemle birlikte yürüdük. Soyunma kabine girince annem kapıyı kapattı. Aynada göz göze geldik. Annem, “Hazır mısın?” diye sordu.

Ve sonra Gallagher Kızlarının en iyi bildiği şeyi yaptım: Yalan söyledim. “Hazırım.”

Avuçlarımızı aynanın soğuk, pürüzsüz yüzeyine bastır-
dık ve derimizin altında camın giderek ısındığını hisset-
tik.

“Başaracaksın,” dedi annem, kendim olmak çok zor ve korkunç olmayacakmış gibi. Ve tüm yaşamımda *onun* gibi olmak için uğraşmamışım gibi.

Sonra bastırdığımız yer sallanmaya başladı.

Zemin çöktükçe duvarlar yükseldi. Parlayan beyaz ışıklar gözlerimizi yaktı. Başım dönerek annemin koluna uzandım.

Annem beni rahatlatmak için, “Sadece üzerimizdeki-
leri tarıyorlar,” dedi. Asansör, gittikçe şehrin daha altına iniyordu. Dünyanın en büyük saç kurutma makinesinden geldiğini sandığım sıcak bir hava akımı yüzüme çarpıyordu. Dümdüz ve hızlı yolculuğumuza devam ederken, “Bi-yolojik tehlike dedektörü,” diye açıkladı annem.

Zaman duruyordu sanki. Ama ben saniyeleri saymayı biliyordum. Bir dakika. İki dakika...

“Geldik sayılır,” dedi annem. Retinamızı okuyan ince bir lazere doğru alçaldık. Bir süre sonra parlak turuncu bir ışık yanıp söndü ve asansörün durduğunu fark ettim. Kapılar açıldı.

Sonra gevşedim.

Siyah granitten ve beyaz mermerden yapılmış seramikler, kocaman, ambar gibi bir yerin zeminini gerçek boyutlu bir satranç tahtası gibi kaplıyordu. İkiz merdivenler, dev odanın karşıt köşelerinden kıvrılarak üç metre yukarı çıkıp CIA’in gümüş mührünü taşıyan, granitten yapılmış duvarı ve ezbere bildiğim özdeyişi çevreliyordu:

Gerçeği öğreneceksin ve gerçek seni özgürleştirecek.

Öne doğru bir adım atınca, ardımızda kıvrılan duvarda asansörler gördüm. Onlarca asansör. Az önce kullandığımız asansörün üzerinde paslanmaz çelikten harflerle KADIN GIYSILERİ, ALIŞVERİŞ MERKEZİ yazıyordu. Sağda bir başka asansörün üzerinde ERKEK ODALARI, ROSLYN METRO İSTASYONU ibaresi yazılıydı.

Asansörün üzerindeki ekranda isimlerimiz belirmişti. RACHEL MORGAN, OPERASYON GELİŞTİRME DAİRESİ. Ekran değişirken göz ucuyla anneme baktım. CAMERON MORGAN, GEÇİCİ ZİYARETÇİ.

Yüksek bir çınlama sesi duyuldu ve bir süre sonra üzerinde SAINT SEBASTIAN GÜNAH ÇIKARMA ODASI yazılı asansörün

içinden DAVID DUNCAN, BELİRLEYİCİ KİŞİSEL ÖZELLİKLERİ GİDERME DAİRESİ çıktı. İşte bu noktada heyecandan ölmek üzereydim. Ama –aman Tanrım-Beyaz-Saray’dan-bile-üç-kat-fazla-korunan-çok-gizli-bir-yerdeyim– tarzında bir heyecan değildi bu. Bu heyecan –başıma-gelen-en-havalı-şey-bu– tarzında bir heyecandı. Çünkü üç buçuk yıllık eğitime rağmen, neden burada olduğumuzu geçici olarak unutmuştum.

Annem, “Gel tatlım,” diyerek elimden tuttu ve beni, insanların kıvrılan merdivenlerden yukarı, amaçlı bir şekilde çıktığı avluya doğru sürükledi. İnsanların ellerinde gazeteler vardı ve kahve içip sohbet ediyorlardı. Sanki... sanki her şey normaldi. Fakat sonra annem burnunun yarısı ve bir kulağı olmayan bir nöbetçiye yaklaştı. Bense bir Gallagher Kızı için normal sıfatının nasıl da tamamen göreceli bir kavram olduğunu düşündüm.

“Hoş geldiniz bayanlar,” dedi nöbetçi. “Avuçlarınızı buraya koyun.” Nöbetçi, önündeki pürüzsüz tezgâhı gösterdi. Tezgâhın yüzeyine temas eder etmez parmak izlerimi hafızasına alan tarayıcının sıcaklığını hissettim. Mekanik yazıcı bir yerlerde harekete geçti ve nöbetçi yaka kartlarına erişmek için öne eğildi.

Nöbetçi, anneme, sanki annem bir dakika boyunca önünde dikilip durmuyormuş gibi bakarak, “Eveet, Rachel Morgan,” dedi, “tekrar hoş geldiniz! Ve bu da küçük...” Adam göz ucuyla elindeki yaka kartını okumaya çalıştı.

“Bu benim kızım Cameron.”

“Evet tabi. Tıpkı size benziyor.” Bu ifade, geçirdiği korkunç burun olayının kuşkusuz gözlerini de etkilediğini kanıtliyordu. Zira Rachel Morgan’ın genellikle çok güzel olarak nitelenmesine karşın ben daha çok sıradan biri olarak tanımlanıırım. Bana yaka kartımı teslim ederken, “Bunu yakana tak genç bayan,” dedi. “Ve kaybetme. Bu yaka kartında bir izleme çipi ve yarım miligram C-4 yük-lüdür. Bunu çıkarmaya çalışırsan ya da yetkili olmadığın bir alana girmeye çalışırsan patlar.” Bana dik dik baktı. “Ve sonra ölürsün.”

Yutkundum. Sonra aniden Morgan ailesinin, neden kızınızı-işe-getirin günü olmadığını anladım.

“Tamam,” diye homurdanarak yaka kartımı yavaşça aldım. Sonra adam tezgâha vurdu ve ben –ajanlık eğitimi aldığımdan mıdır, bilmiyorum– sıçradım.

“Vay!” Nöbetçi keskin bir kahkaha fırlattı ve anneme doğru eğildi. “Gallagher Akademisi, öğrencilerini benim zamanıma göre daha ahmak yetiştiriyor Rachel,” diye dalga geçti. Sonra bana göz kırparak, “Ajan mizahı,” dedi.

Bana kalırsa hiç komik bir espri değildi, ama annem gülümsedi ve yine kolumu tuttu. “Hadi yürü evlat, geç kal-mak istemezsin.”

Yer altında olduğumuza inanamayacağım kadar güneşli bir koridora yönlendirdi beni. Parlak, hoş ışıklar gri du-varlara çarpıyordu. Bu bana okuldaki birinci yer altı katını anımsattı... bu da Gizli Operasyonlar dersini anımsattı... bu da final haftasını anımsattı... ve bu da...

Josh'ı anımsattı.

Gerilla Savaşı Ofisi'ni geçtik, ama yavaşlamadık. Kamufraj ve Gizleme Bölümü'nün dışında iki kadın anneme el salladı, ama onlarla sohbet etmek için durmadık.

Koridor ikiye ayrılıncaya kadar daha hızlı yürüyerek sırlar labirentinin daha da derinliklerine indik. Sola gidersek Sabotajlar ve Kaza Süsü Verilmiş Patlamalar Dairesi'ne, sağa gidersek Operasyon Gelişimi ve Haber Alma Dairesi'ne varabilirdik. Solumdaki koridorda BU NOKTADAN ITIBAREN ALEVE DAYANIKLI KIYAFET GIYILMESİ ZORUNLUDUR işareti olmasına karşın, bu yöne gitmeyi tercih ederdim. Ya da geriye alışveriş merkezine. Gitmek zorunda olduğum yer dışında herhangi bir yere.

“Adım Cammie.”

“Hayır, tam adın ve soyadın ne?” diye sordu yalan makinesinin önünde duran adam, sanki yakamda daha önce sözünü ettiğim ve üzerinde adımın yazılı olduğu (bir patlayıcı olmaması gereken) kart yokmuş gibi.

Annemin akıllı olmak ile ilgili sözlerini hatırladım. Derin bir nefes aldım. “Cameron Ann Morgan.”

İçinde bulunduğum oda tamamen boştu. Sadece paslanmaz çelikten bir masa, iki sandalye ve tek taraflı camdan yapılmış bir ayna vardı. Muhtemelen bu steril odada oturan ilk Gallagher Kızı değildim. Zaten sorgular, gizli operasyonlar paketinin bir parçasıdır. Yine de oturduğum çelik

sandalyemde kıpırdamadan duramıyordum. Belki burası soğuk olduğu için, belki sinirli olduğum için, belki de neredeyse don atlet kaldığım için... (Kendime not: Donunu kafana geçirdiğin bir sorgu teorisi geliştir. Bunu yapmaya değer!) Fakat tel çerçeveli gözlüğü, iş bitirici bakışları olan adam, söyleyeceğim doğruların kulağa nasıl geleceğini bulmak amacıyla bazı kolları bükme ve tuşlara basmakla o kadar meşguldü ki benim kıpırdanmalarımın farkında bile değildi.

“Biliyorsunuz, Gallagher Akademisi’nde üçüncü sınıftan önce bize sorgu yöntemi öğretilmez,” dedim. Adam sadece, “Hı-hı...” diye mırıldandı.

“Ben henüz ikinci sınıftayım, bu yüzden sonuçlar berbat çıkarsa endişelenmemelisiniz. Sizin sorgulama güçlerinize karşı bağışıklığım yok,” dedim. *Şimdilik*.

Adam, gözlerini ekranlardan ayırmaksızın, “Bunu bilmem iyi oldu,” diye homurdandı.

“Bunun belli kurallardan ibaret olduğunu biliyorum, bu nedenle... haydi sorun.” Saçmalıyordum ve bunu engellemiyordum. “Gerçekten,” dedim. “Bilmek istedikleriniz neyse, sadece...”

“Özel Gallagher Genç Kızlar Akademisi’ne mi gidiyorsun?” diye yumurtladı adam. Neden sorulduğunu asla anlayamayacağım hileli bir soru olabilir diye düşünerek, “Hı... evet?” dedim.

“Gizli Operasyonlar dersi aldın mı hiç?”